

erklæret sig uvillig til at være behjælpelig dermed. Jeg tror, man i § 12 har haft for Øje at søge at raade Bod derpaa, men jeg tror ikke, at det er fuldstændig lykkedes, men det kan der maaske blive nærmere Tale om i det Udvalg, som den ærede første Taler har bebudet at ville foreslaa. Jeg skal i øvrigt hermed anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme.

Vejstrup: Jeg skal indskrænke mig til ganske faa Bemærkninger, saa meget mere som det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen) har bebudet Udvalgs Nedsættelse, og den højtærede Minister har omtalt de enkelte Bestemmelser i selve Lovforslaget. For det første vil jeg da sige, at vi kan sikkert være enige om, at Forholdene nødvendiggør en Fortsættelse af Dyrtidshjælpen. Derpaa tyder ogsaa den enstemmige Vedtagelse i det andet høje Ting. Det væsentlige er, at man enes om at fortsætte med den Dyrtidshjælp, som Forholdene nødvendiggør, og der er saa meget mere Grund til det, som Tilstandene faktisk forværres Dag for Dag. Det er jo ikke længere saaledes, at det er enkelte Varer, men hele den almindelige Befolknings Forbrug, Prisforhøjelserne rammer. De Forholdsregler, der er satte i Værk paa Initiativ af Regeringen, særlig den højtærede Indenrigsminister, indskrænker selvfølgelig Kredsen af de trængende i høj Grad, men de er under de nuværende Forhold langt fra tilstrækkelige, og da navnlig af den Grund, at det Arbejde, som præsteres, ikke har været Genstand for Prisforhøjelse i samme Grad som de almindelige Fornødenheder. Thi selv om der ganske vist, som den ærede første Taler sagde, er foretaget Lønforhøjelser, turde Forholdet dog være det, at disse ikke har svaret til Forhøjelsen af Priserne paa Livsfornødenheder. Forholdet er jo det mærkelige, at Mennesker, som har baade Arbejdsvillie og Arbejdsevne, dog ikke kan klare sig uden det offentlige Hjælp. Det Lovforslag, som blev forelagt heroppe i Fjor, blev ret stærkt begrænset ved Behandlingen i dette høje Ting, idet Lovforslaget gik ud paa Indførelse af en almindelig Prisregulering. En saadan vilde man heroppe ikke være med til, man vilde, om jeg saa maa sige, dele Befolkningen i to Klasser, bemidlede og ubemidlede, og ikke yde Tilskud til de bemidlede. Jeg beklagede den Gang dette ud fra samme Betragtning, som den højtærede Minister i Dag gav Udtryk, idet han sagde, at naar

man foretog en Regulering med Hensyn til Varerne, fik Hjælpen i langt højere Grad Form af en Ret i Stedet for en Barmhjertighedsgerning. Det er ogsaa denne Form for Hjælp, jeg anser for den bedste. Derfor aabner baade den gældende Lov og det foreliggende Lovforslag Adgang til at yde Dyrtidshjælpen paa to Maader, enten gennem direkte Tilskud eller gennem prisregulerende Foranstaltninger. En almindelig Prisregulering er der ikke Tale om, men en Regulering til Fordel for de Mennesker, der falder ind under Begrebet ubemidlede, eller som det i Lovforslaget hedder, de vanskelig stillede. Jeg behøver ikke at sige, at jeg for mit Vedkommende sætter Pris paa den Form for Dyrtidshjælp, som kaldes Prisregulering, den forekommer mig i enhver Maade den heldigste. Erfaringen i de Kommuner rundt omkring, hvor den er praktiseret, gaar sikkert i Retning af, at den virker fuldt ud tilfredsstillende, i hvert Fald ganske anderledes tilfredsstillende end de Forsøg, der er gjorte med direkte Tilskud. Overfor de Varer, som bruges i den almindelige Hus-holdning, virker nemlig Prisreguleringsformen i Modsætning til Tilskudsformen fuldkommen automatisk i den Forstand, at Tilskuddet af sig selv retter sig efter Familiens Størrelse. Derimod medfører det direkte Tilskud mange andre Ulemper. Imidlertid, det centrale i hele dette Spørgsmaal er jo, at man fortsætter med Dyrtidshjælpen, og jeg skal tilsiige mit Partis Støtte til Gennemførelsen af Lovforslaget, som det foreligger, idet jeg ligesom de foregaaende Talere haaber, at vi ret hurtigt maa naa igennem den Udvalgsbehandling, der er paatænkt, og opnaa et tilfredsstillende Resultat, hvad selve Lovforslaget angaar.

Lewinsky: Det er nu den tredje Vinter, at vi rykker ind under Dyrtidens Tegn, og Dyrtiden bliver skarpere for hver Maaned, der gaar. Det er derfor ganske naturligt, at den Dyrtidslovgivning, man kom ind paa i Fjor, maatte fortsættes, og fra alle Sider har man altsaa erkendt dette, idet Lovforslaget kommer fra Folketinget enstemmigt vedtaget. Jeg kunde have ønsket, at man var naaet betydeligt videre i Retning af Dyrtidsforanstaltninger, men det Resultat, der foreligger fra Folketinget, maa man jo acceptere; der kan vist ikke naas videre. Det maa jo ogsaa erkendes, at selv om det ikke forekommer en tilstrækkeligt, betyder Lovforslaget dog et Fremskridt i Forhold til den